

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. november 5-én.

Kezdő ének: 329. dicséret 2. verse

Ének prédikáció előtt: 118. zsoltár 1. verse

Textus: Efézusi levél 6. rész 14-15. verse: „Álljatok meg tehát, felővezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére.”

Kedves Testvéreim!

Alakul szépen az Isten fegyverzete. Van már övünk, páncélunk, a mai napon pedig a lábunkra is húzunk valamit. Hogy pontosan mit, arra nézve túl sok támpontunk nincsen, de senki ne ringassa magát abban, hogy most itt valami acélbetétes bakancsot, vagy éppen páncélcizmát fogunk a lábunkra rögzíteni. Az újszövetségi kifejezés nemes egyszerűséggel olyan lábbeliről beszél, amit a talpunk alá kell kötni. Ezért fordítják magyar nyelvre úgy, hogy sarut húzva a lábunkra.

Azt hiszem, érzékeljük, hogy nem a legfontosabb és nem is a leginkább védelmező eszközről van itt szó. Ám ez az a része az Isten fegyverzetének, ami talán a legjobban mutatja, hogy nem szó szerint kell értelmeznünk az egyes részeket. Ugyanis ha a lábbelit nézzük, akkor a harcban nem mehetünk olyannal, ami tulajdonképpen csak egy lap a talpunk alatt, és bőrszíjakkal van a lábunkhoz erősítve. Ebben nem nagyon lehet futni, nem nagyon lehet erőt kifejteni, nagyon egyszerűen mondhatjuk, hogy inkább csak arra szolgált, hogy a kövek ne sértsék fel a katonák lábát.

Harchoz találták ezt ki, de nem fizikai harchoz. A lelki harc jelenik meg benne. Nem küzdelemre tervezték, hanem arra, hogy elinduljunk és akár hosszabb utat is megtegyünk. Meztláb is lehetett közlekedni, de tartósan, egymás után sok napot gyalogolni mostoha terepen nem lehetett. A saruval ellátott lábú ember azonban már képes volt arra, hogy hosszabb távra is elvigye azt a hírt, amit rábíztak.

Nagyon röviden, tömören összefoglalva ugyanis ez a célja ennek a lelki fegyverzet résznek. Tegye lehetővé, hogy az a hír, ami hozzám eljutott, az eljusson másokhoz is. Ehhez pedig bizonyos helyzetekben hosszú utat kell megtenni. Lehet, hogy nem kilométerben mérve hosszú ez az út, de lelki oldalról nézve igenis lehet hosszú. A talán mindenki által jól ismert példa Augustinus egyházatyja édesanyjának az esete, aki évtizedeken keresztül imádkozott azért, hogy fia megismerje a Megváltót, Jézust. Azért imádkozott, hogy a jó hír, amit ő már ismert, eljusson a fiához. Fizikailag nem is kellett kimozdulnia otthonról, de lelkileg szükség volt arra, hogy védje menet közben a talpát, a szívét valami. Vajon hányszor szerzett sebeket a hívő édesanya lelke, miközben a fiáért imádkozott, hogy a Krisztus híre eljusson hozzá. Hányszor kellett elkeseredve látnia, hogy miközben azért ostromolja Istent, hogy a fia jó útra térjen, ő éppen ellenkezőleg minden fizikai gyönyörőségben leli kedvét. Ez az édesanya nagyon hosszú lelki utat tett meg addig, amire Augustinus végre meghallotta a jó hírt, meghallotta az üzenetet, hogy Jézus az ő életét is megváltotta. Szükség volt erre a lelki sarura, hogy kitarson az úton.

Akinek ugyanis a lelkén nincsen ott a saru, annak a szívét feltöri az út. Az leül, és feladja. Gondoljuk végig fizikailag, hogy akinek a talpa sérült, az nem tud járni, vagy csak nagyon nehezen halad előre. A fegyverzetnek az eddigi része a védelemről szólt, mint ahogyan ez is. Kifejezi azt, hogy e nélkül nincsen elindulás, nincsen haladás az úton. Mondhatom még élesebben is, hogy a saru nélkül nincsen mozgás, vagyis nincsen élet. Akinek a lelke feltörik, az képtelen jó hírt tovább adni.

Hogy még közelebb érkezzünk hozzánk a sarunak a jelentősége, egy megtörtént eseményen keresztül érzékeltetem mindezt. Eszembe jutott egy olyan példa, ahol fizikailag feltörte az út a hívők lábát, lelkileg azonban mégsem törték meg. Amikor 1675-ben a pozsonyi törvényszéken elítélt gályarabokat Nápoly felé hajtották, akkor vasbilincseket raktak a lábukra. Nem volt csizmájuk, nem volt semmi lábbeli, ráadásul még a nehéz vasak is törték a lábukat. Iszonyatos fájdalmakat álltak ki. Alulról és felülről is kisebesedett a lábuk. A leírások eléggé szörnyűek, hiszen egészen a csontig kisebesedett minden. A lelkük azonban nem tört meg. Miért fontos ez? Azért, mert akik ezt az állhatatosságot látták, akik erről hallottak, azok elgondolkodtak, hogy honnan is volt nekik ekkora erejük? Onnan, hogy a Megváltó Jézus Krisztustól megkapták. Az egyik gályarab prédikátor leírta, hogy az úton való kitarása sokkal nagyobb hatással volt korábbi gyülekezete életére, mint azok a prédikációk, amiket szolgálata idején elmondott. A lelkükön ott volt a saru, hogy a hosszú és kemény úton tovább tudják adni a hírt.

A saru ugyanis nem öncélú eszköz. Nem csak úgy van, és ezt Pál apostol is kihangsúlyozza. Azért kell magunkra kötni, hogy vigyük tovább a jó hírt. Kössétek fel a sarut a lábatokra, ami nem más, mint a készség

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. november 5-én.

a békesség evangéliumának hirdetésére. Ha szó szerint vesszük az evangélium kifejezést, akkor nem másról van szó, mint jutalomról, amit az kap, aki jó hírt hozott, sőt magát a jó hírt jelenti.

Semmi rosszat nem tud egy Krisztus követő elmondani. Nem tudunk arról beszélni, ami riogató, vagy éppen nehéz. Mi csak azt tudjuk továbbadni, amit mi is úgy kaptunk Jézustól. Az pedig jó hír. Arról szóló jó hír, hogy a csatában, a harcban nem vagyunk egyedül. Az a jó hír, hogy nem csak fegyverzetet kapunk a küzdelemhez, de kapunk egy mellénk álló lélekörzőt is. Ahogyan testőrök állnak a híresebb vagy gazdagabb emberek mellett, hogy az életüket védjék, úgy lélekőr áll mellettünk, hogy azt megvédje. Ez a lélekőr nem más, mint maga Jézus Krisztus, aki azt ígérte, hogy velünk van minden napon a világ végezetéig.

Mit kell továbbadnunk még ezen a lelki úton? A békéről szóló jó hírt. Azt, hogy véget ért a háború. Ahogyan az angyali szózat elmondta a pásztoroknak Betlehem mezején, hogy „dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség.” Jézus eljövetele a föld békéje. Krisztusban véget ért a háború, a gonosz erők fővezére és a legfőbb haderő vereséget szenvedett, és már csak kisebb csaták zajlanak, amihez szükségünk van a lelki fegyverzetre. Mondhatom úgyis, hogy az ellenség végérvényesen legyőzött, már csak a kisebb egységek küzdenek. Azonban ezt sem szabad lebecsülni. Nevezhetnénk ezt partizánharcnak, időlegesen lecsapó támadásoknak. A végeredmény nem kérdés, de a mi életünkre nézve fontos, hogy kitartunk-e a győztes táborban, komolyan vesszük-e, hogy a békesség Jézusban érkezett hozzánk. A kérdés az, hogy készek vagyunk-e ezt a hírt tovább adni. Készen vagyunk-e arra, hogy minden nehézséget, a leghosszabb és legkevényebb utat is hajlandóak vagyunk vállalni, hogy minél többeknek elmondjuk a jó hírt, a háború állásával kapcsolatban. Jézus győzött, és elhozta földünkre a lelki békét, a békességet.

A sarut ugyanis, aki felkötö a lábára, az készen áll arra, hogy elinduljon az útra. „Sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére.” Készen. Az a szó, amit Pál apostol itt használ, csak ezen a helyen fordul elő az Újszövetségben. Azt jelenti, hogy akiben ez meg van, az már teljesen készen áll, mindent előkészített. Ahogyan Keresztelő János magára alkalmazta Ézsaiás próféciaját és elmondta, hogy készítsétek el az Úr útját és tegyétek egyenessé ösvényeit, akkor magáról annyit árult el, hogy készen áll arra, hogy a Megváltó, Jézus útját elegyengesse.

Ez a készenlét azonban nem jövő idejű. Olyan, ami már teljesen megtörtént. Amikor Jézus beszél a tanítványainak arról, hogy elmegy és helyet készít nekik, akkor azt mondja, hogy az a hely már készen van arra, hogy a Krisztusban hívőket befogadja. Akinek a lábán tehát ott van a saru, az már teljesen készen áll arra, hogy elinduljon és elmondja a jó hírt másoknak is. Gondoljuk csak végig, hogy mi az egyik legutolsó öltözködarab, amit fel szoktunk venni elindulás előtt. A cipő. Amikor az rajtunk van, akkor már készen állunk az indulásra.

A kérdés ezen a mai napon az felénk, kedves testvéreim, hogy készen állunk-e. Felvettük-e már a sarut. Vagyis mindennel rendelkezünk-e, amivel az evangéliumot tovább tudjuk adni. Levetköztük-e a féltelmeinket, hogy erre a jó hírre úgysem kíváncsi senki sem. Eldobtuk-e magunktól azt a szégyenérzetet, hogy Jézusról beszélni esetleg ciki lehet. Félretettünk-e minden olyan érzést, amely azt sugallja, hogy teljesen felesleges továbbadni mindezt, mert úgysem segít nekik. Sőt, nemcsak a negatívumokat vetettük el, hanem a pozitívumokat is beépítettük az életünkbe. Fontosnak tartom az üzenetet, mert tudom, hogy mindenkinek a Megváltóra van szüksége. Lelkes vagyok, mert tudom, hogy Jézus mindig erőt ad nekem. Öröm van bennem, mert látom, hogy akinek az életét megérintette Krisztus, annak az élete a lehető legjobb irányba változott. Aki készen áll a békesség evangéliumát hirdetni, annak a lelkére már rákerült a saru.

Szeretett Testvéreim! Nincsen fontosabb üzenet annál, minthogy továbbadjuk a békességről szóló evangéliumot. Legyünk készen, induljunk el, mondjuk el mindenkinek a jó hírt!

Ámen!

Záró ének: 396. dicséret mind a 3 verse